

ЦЕНАТА НА ЗНАНИЕТО

Академично слово на Ректора на НАТФИЗ проф. д.н.Любомир Халачев по случай първия учебен ден – 15 септември 2013г

Скъпи студенти, преподаватели и служители от Академията,

Скъпи гости – настоятели, ръководители от ведомствата, приятели на НАТФИЗ,

Днешният ден – за другите хора обикновен почивен ден – за нас е и работен, и празничен. Празник, който ние всяка година чествуваме най-тържествено. По две причини.

Първо- днес започва нашата учебна година. Този ден за преподавателите и служителите в Академията е начало, което по силата на своето въздействие може да се сравни с древните египетски ритуали при разливането на река Нил. Едновременно имаме дипломна година, в която събираме „урожая” на последните четири години, и среща с първокурсниците, което е начало на нов цикъл среща със знанието.

И второ- за вас, скъпи първокурсници, започва вълнуващ период от четири години, през който вие като състезатели от олимпийски отбор ще трябва да приемете ежедневно натоварване за даденост, изискванията на професорите като задължение, правилата на Академията като въздух и слънце, необходими за вашето развитие. А всичко останало – това е огромното поле на вашето желание да се учите и да побеждавате. Знаем, че не е лесно, но убеден съм никой от преподавателите, които са ви приемали не е обещавал, че ще бъде лесно.

Различията между поколенията що се отнася до символи, герои, ритуали и ценности, са очевидни. Но често те се надценяват. Оплаквания че младите не уважават ценностите на по-възрастните, са открити на египетски папирус, датиращ от 2000г пр. н.е. Но това е история. За съжаление трябва

да кажем, че времето в което вие започвате да се учите не е най-доброто време на България. Ние имаме много проблеми и те се проявяват във всяка част от нашия живот, виждаме ги много силно и в областта на образованието. Като се започне от липсата на достатъчно финансиране и се стигне до стратегическите решения на държавата- кого да обучава и в каква степен. Слабото финансиране в образованието е наложено от ниския БВП. А величината на БВП се влияе от много фактори, но на първо място от организацията на работа в обществото. Можем да направим подобно сравнение и с други страни, за да разберем че положението в което се намират нашите млади хора е тежко. А лошото финансиране и лошата организация се превръщат в лошо образование заради:

- неразбиране на смисъла на образованието като уникален двигател на общественото развитие
- неразвита система за кариерно издигане на най-добрите
- неразвита система за кариерно издигане на по-високо образованите
- създаване на условия парите, които идват по проекти към образователните институции да бъдат усвоявани не за действие, а за организация и подготовка на проекта

Айнщайн е казал: „Как ми се иска някъде да съществуваше остров за мъдрите и добронамерените.” Но ние всички знаем, че той говори за неща които не съществуват в реалната природа. А докато чакаме голямата наука да открие простите истини и да ги сподели с нас, обикновените хора, може би по-добре е ние самите да си помогнем.

Как? Като се учим и споделяме наученото с приятелите. Истинското знание е споделеното знание!

ЗАЩОТО –

...да изиграеш роля, да направиш филм, да спечелиш награда и да се напиеш с приятелите – това го може всеки.

НО!

...всеки ден да ставаш рано и да се опитваш да повториш това, което си научил предния ден...

...да отиваш на лекции или на упражнения така, сякаш отиваш на среща с любим човек...

...да вярваш непрекъснато на хората около себе си, било то състуденти или учители...

... да уважаваш традициите и опита на своите професори...

... ..да излезеш в трепетно очакване на сцената при първия показ, като се надяваш всичко да мине добре...

.....да изчакаш, уж спокойно, реакцията на зрителите докато завесата пада или лампите светват в залата, а отвътре сърцето ти да играе и да ти се качва в гърлото от напрежение и тиха радост...

... да имаш волята да се насладиш на успеха на своя колега и да му кажеш: Имаш талант! Страхотен си!

...и след всичко това да ти останат сили и търпение час след час, ден след ден, докато крака не ти останат, да ходиш на репетиции, да висиш по снимачните площадки...

... да вярваш сляпо в успеха на филма, да се наслаждаваш на миризмата на старите декори, да живееш с живота на своите колеги...

...и през цялото време да вярваш, че ще имаш успех и щастието няма да те подмине, а все някой ден ще ти се случи да държиш в ръце онова малко, златно човече и целият свят да ти ръкопляска...

...и от всичкото това да получаваш несравнимо удоволствие, десетки години наред...

– **ТОВА ГО МОГАТ САМО СТУДЕНТИТЕ НА НАТФИЗ!**

Простото излагане на факти без разказваческия талант на режисьора, писателя, драматурга не е нищо повече от хроникьорство. Да си припомним една реплика от уестърна.-мит на Джон Форд „Човекът, който уби Либърти Валанс” : „На запад, когато легендата се разминава с

истината, вестниците отпечатват легендата”. Защо го казвам? Защото ние , вашите преподаватели, ще ви учим четири години да създавате легенди. И то така добре да ги създавате, че хората да ви вярват. И, убеден съм, най-добрите от вас ще се справят блестящо с това предизвикателство. Казвам го не защото съм ясновидец и виждам четири години напред, а защото това става при нас постоянно. И в същото време, като работите във вашите ателиета, павилиони, сцени мислете за това, че освен да умеете артистично да измисляте нови светове, трябва да умеете и да виждате света наоколо в реалните му измерения. Защото нито един творчески метод не може да ви освободи от задължението да мислите с главата си.

И помнете - ние всичките, хората които създаваме изкуство, знаем че създаваме измислен свят, който трябва да учи хората на добро. Колкото по-добре го правим, толкова по- силно ще вярват хората в доброто, което трябва да им проповядваме чрез нашето изкуство.

Оскар Уайлд казва, че изкуството има два вида врагове: онези, които не го харесват и тези, които го харесват разумно. Вторите, настоява той, са истинската заплаха.

Пожелавам ви:

- да запазите своята младежка неразумност – но да вярвате, че правилата и задълженията на нашата Академия са повече от обикновени закони, те са наше свято задължение.

- да бъдете силни – за да можете да издържите на натоварената учебна програма.

И накрая - пожелавам ви всяко утро от тези следващи четири години да посрещате с уверения възглас: „Боже господи, колко е хубаво че съм студент в НАТФИЗ!”

На добър час!